

Andreu Blai

Nimfeu

Premi València Nova

Perquè els ulls ens enganyen:
cap ampolla pot contenir el món:

Jo i tu i et cetera.

Constel·lació terminològica de Nimfeu

La unitat de l'expressionisme està en l'expressió de la realitat d'uns homes totalment estranys els uns dels altres, a qui la vida va abandonar i que per això mateix es convertiren en morts.

THEODOR W. ADORNO

I

Aquests versos que escric
tenen pares i mares
—per què no dir-ho?
Si els expose a uns els expose
a tots:

al pare del pare, a la mare i al pare del pare del pare;
a la mare del pare, a la mare i al pare de la mare del pare.

O viceversa:

al pare de la mare, a la mare i al pare del pare de la mare;
a la mare de la mare, a la mare i al pare de la mare de la mare.

Així fins a topar amb el primer homínid que feu poesia
i així allò que tindria el lector
entre mans no seria cap originalitat
sinó més aviat una seqüència
d'ADN.

Però no us diré res més
dels meus versos.

És seua la història
on només soc un entre un milió
només un cos amorf
només uns plecs carregats d'orgull
que van caient-me
per la inèrcia del temps

i l'agudeses de la forma.
La cura d'humilitat
fa sagnar l'espill
des d'on el meu reflex em jutja
sota els paràmetres
del pare;
del pare del pare, de la mare i del pare del pare del pare;
de la mare del pare, de la mare i del pare de la mare del pare.
O viceversa:
de la mare;
del pare de la mare, de la mare i del pare del pare de la mare:
de la mare de la mare, de la mare i del pare de la mare de la mare.
Vaig aprenent, vull pensar,
a caminar pel meu compte
i en companyia –no us diré cap nom.
I a poc a poc vaig imprimint paraules
arrelades en aquest gran arbre
que se sosté sobre un *pathos*
que es desbrafa com escuma, com escuma, com es...

II

Vindrà l'hora de jutjar-me
i hauré estat els meus versos i esborralls:
una joguina plàstica, un glavi
de tall capriciós i fugisser
que voldria escriure
sabent-me carn d'oblit i melangia.
Llavors,
em reconeixeré en aquest ofici
de penitència, sense complexos
ni obligació verbal
de provar-me, de mostrar-vos
aquesta sang que vessa dels meus dits.
Llavors,
lliurada, la sentència final
—tan vostra com de ningú,
caurà com un eclipsi caut i tebi
miratge real on la mort és morta
i jo mor associat
d'ensopiment entre jardins i fonts
d'aigua envidreïda.
Paradís o masmorra. *Felix culpa!*
només romandran els somnis.

III

Assedegat, no aconseguisc alliberar-me
del dolor que m'afirma tal com soc i he sigut.
Mentrestant, al carrer, estrets camins de bosc
entre la llunyania i l'àncora d'un cos
malaltís. Venç la por, descórrec la cortina.
A través del cristall, el món, un clar de lluna,
instants on el desig, l'amor i l'aigua es fonen
entre polsims daurats de neguit i vertigen.

Només són veritables els pensaments
que no es comprenen a si mateixos.

THEODOR W. ADORNO